

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 13 лютого 2014 року № 7 (534)

ЗБРОЙНІ СИЛИ УКРАЇНИ – НЕ КАРАТЕЛІ

Спілка офіцерів України звернулася до Генеральної прокуратури України

Павло Лебедєв, в.о. міністра оборони України, у своїй заяві в ЗМІ наголосив, що Збройні Сили України будуть дотримуватися вимог Конституції і не втручатимуться у внутрішні події в Україні. Однак, без погодження з начальником Генерального штабу – Головнокомандувачем Збройних Сил України, міністром оборони і за власним розсудом заступник начальника Генерального штабу генерал-лейтенант Ю. Думанський підписав і направив у війська, 27 січня 2014 року, телеграму (вихідний номер 335/38-т) на адресу командувачів видів Збройних Сил, начальників озброєння, тилу та командувачів оперативних командувань з вимогою провести збори офіцерів, на яких обговорити вже заготовлений Генеральним штабом текст звернення і направити його до Верховного Головнокомандувача Збройними Силами України. В тексті звернення наголошується, що ситуація «потребує рішучих дій з боку керівництва держави», і заклик «вжити невідкладних заходів щодо стабілізації в країні», «зупинити екстремізм, протиправні дії та не допустити розпалу громадянської війни».

Не роз'яснивши, що розуміється під фразою ситуація «потребує рішучих дій з боку керівництва держави», і підписавши цей документ, заступник начальника Генерального штабу генерал-лейтенант Думанський перевищив свої службові повноваження, бо лише начальник Генерального штабу та міністр оборони за посадою мають право ставити завдання командувачам видів Збройних Сил, начальникам озброєння, тилу та командувачам оперативних командувань. Заступник начальника Генерального штабу не має такого права і, таким чином, його дії підпадають під кримінальну відповідальність. Ю.Думанський перевищив свої посадові повноваження, примусив командирів і начальників усіх рівнів, щоби вони змушували офіцерські збори вимагати «рішучих дій…» Офіцерські збори є органом офіцерського самоврядування і у відповідності до чинного законодавства не підкоряються командирам усіх рівнів, а проводять свою роботу згідно з власним планом.

Міністерство оборони України разом з МВС України активно бере участь у каральних заходах проти мирного населення. Війська з надзвичайних ситуацій розгорнули намети, польові кухні для потреб внутрішніх військ і «тітушок», а Центральний будинок Збройних Сил України перетворився на штаб Міністерства внутрішніх військ України та готель для «тітушок».

Усупереч чинному законодавству 23 січня 2014 року військовослужбовці правопорядку Збройних Сил України брали участь у затриманні громадян України на вул. Інститутській у м. Києві. Ці дії посадових осіб Міністерства оборони та Генерального штабу ЗС України мають ознаки злочину.

ВГО «Спілка офіцерів України» вимагає від Генерального прокурора України надати правову оцінку діям в.о. міністра оборони П.Лебедєва, заступника начальника Генерального штабу генерал-лейтенанта Ю. Думанського та інших посадових осіб щодо перевищення своїх службових повноважень, втягування Збройних Сил України в політичний конфлікт, штучного створення загрози розколу серед особового складу і переслідування офіцерів, які мають власну думку щодо конфлікту та не згодні з текстом звернення.

Спілка офіцерів України принагідно нагадує, що у відповідності до ст.17 Конституції України Збройні Сили України захищають суверенітет і територіальну цілісність держави і ніколи не будуть поліцаями і карателями свого народу. Порядні офіцери пішли служити у військо не з матеріальних причин (грошове утримання офіцера невелике і красти йому немає чого), а вони служать українському народу і захищають національні інтереси України.

Про результати розгляду нашого звернення просимо повідомити Спілку офіцерів України у встановлений законом термін.

За рішенням Проводу ВГО «Спілка офіцерів України»

Є. ЛУПАКОВ,
голова ВГО «Спілка офіцерів України»,
народний депутат України II скликання,
капітан 1 рангу

ПИЛЬНУЙ!

ТЕРОРИЗМ – ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА КРЕМЛЯ

У Правому секторі заявили про можливість в Україні терактів, вчинених ФСБ і їхніми сатрапами в Україні. Лідер Правого сектора Дмитро Ярош повідомив, що вони «з кількох джерел отримали оперативну інформацію» про ймовірність «проведення низки терористичних актів, спрямованих на очорнення Правого сектору та інших силових структур Майдану, сіяння паніки у суспільстві, наростання сепаратистських тенденцій та створення бази для репресій. Ці теракти можуть бути вчинені агентурою ФСБ за можливої підтримки окремих представників МВС України».

А хто б сумнівався! Тероризм уже давно став державною політикою Кремля, про що тижневик «Нація і держава» писав не раз. Про засилля російської агентури , підривну діяльність в Україні розвідувального управління ГРУ в складі ЧФ попереджував і Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь, вважаючи першочерговим завданням негайне очищення країни, насамперед її силових структур, від російських спецслужб. На жаль, на переговорах із владою парламентська опозиція не поставила цю вимогу, як найголовнішу.

Ми не будемо перераховувати теракти, вчинені спецслужбами РФ на території іноземних держав. Нагадаємо лише про деякі із скоєних ФСБ на території Росії, зокрема, вибухи житлових будинків у Буйнакську, Волгодонську, Москві (на вулиці Гур'янова та Каширському шосе) 1999 року. Спецслужби організували їх у «рамках підготовки» до Другої чеченської війни. Вибухи, людські жертви мали схилити громадську думку (хоча, хто з нею в Росії рахувався?) до війни, як до розправи над Ічкерією за її «терор». Невідомо, скільки б росіян ще загинуло в результаті «чеченських» терактів, якби пильні жителі одного з будинків у Рязані у вересні 1999 року не піймали на гарячому ефесбешників, які заносили в підвал будинку мішки начебто з цукром, а з'ясувалося – ще й з гексогеном. Там же знайшли детонатор, вибуховий пристрій мав спрацювати о 5.30 ранку. Уявляєте, скільки людей загинуло б уві сні? Як тут не зненавидіти чеченців і не піти на них війною! Натомість вибухнув скандал. ФСБ повідомила, що саме проводила навчання… Так Путін готував собі плацдарм до стрибка… на президентський трон, після чого, вже не ховаючись, «мочили в сортірє». Або й у Великобританії – екс-офіцера ФСБ, який оприлюднив правду про вибухи житлових будинків.

Навряд чи будуть напружувати свою фантазію профі від ФСБ, готуючи провокації в Україні. Проведуть пару терактів – «від імені» активістів Майдану. По суті ці плани тижнів два тому тупо розсекретив керівник МВС у своїй заяві про те, що «праворадикали» нібито готуються до здійснення терактів саме напередодні Олімпіади, щоб «затьмарити свято». «Напередодні» щось у них не склалося. То зроблять тепер. І переконуватимуть світ, що «час розплати настав» – над кожним, хто хоче бути вільною людиною у власній соборній державі.

Пильнуймо! Ворог на порозі нашого дому.

Марія БАЗЕЛЮК

НА ПУЛЬСІ

Саакашвілі: Російська імперія помре на Майдані

Екс-президент Грузії Михеїл Саакашвілі переконаний, що український Майдан є дуже важливим прикладом для усіх пострадянських країн і може призвести до краху неоімперських прагнень Росії. Про це він заявив під час зустрічі з главою УПЦ КП патріархом Філаретом у США, повідомляє прес-служба церкви.

За словами Саакашвілі, зараз на Україну спрямовані погляди всього світу і особливо колишніх радянських республік. "Це наша спільна боротьба за незалежність. За майбутнє наших суспільств… Україна – велика країна, а Грузія – маленька. Для нас приклад України зараз дуже важливий", – заявив він.

"Це рішуче впливає на спільне майбутнє всіх країн – Азербайджану, Вірменії і Молдови. І Росії також", – сказав Саакашвілі. Він також вважає, що українська революція може пришвидшити смерть імперських прагнень РФ.

"Прийде час, і історики напишуть, що Російська імперія припинила своє існування на Майдані в Києві. І це так і буде. Народ обов'язково переможе, і я вірю, що буде краща доля і майбутнє, яке об'єднає всі народи", – сказав екс-президент Грузії.

Як відомо, СБУ заборонила Саакашвілі в'їзд в Україну через його участь у Євромайдані та активне спілкування з його лідерами.

Українська правда

МІЖНАРОДНИЙ КОМЕНТАР

РЕЗОЛЮЦІЯ... БЕЗ ПЕРСПЕКТИВИ

Марія БАЗЕЛЮК

Минулого тижня Європарламент ухвалив резолюцію про ситуацію в Україні, четверту за останні півроку. В очікуванні резолюції Україна мала підстави сподіватися більшого, принаймні, в тій частині, що стосується перспектив євроінтеграції, власне, того, заради чого в листопаді минулого року українське студентство вийшло на Євромайдан.

Нещодавно прем'єр-міністр Польщі Дональд Туск запропонував свій план сприяння економічній стабілізації України, з яким побував у багатьох європейських столицях, шукаючи прихильників, готових фінансово підтримати Україну і, що особливо важливо, – надати Україні перспективу членства в ЄС. Його благородну місію підтримало немало євродепутатів. Так, представник Громадянської платформи, депутат Європарламенту Павел Залевські запропонував до резолюції поправку про визнання права України на членство в ЄС після виконання нею критеріїв, передбачених Угодою про ЄС.

Українці сприйняли ці меседжі, як обнадійливі, такі, що будуть відображені в резолюції ЄС. На жаль, не сталося. Павел Залевські в інтерв'ю «Дню» прокоментував це так: «Я хотів, щоб Європарламент однозначно поставився до нової ситуації, яка полягає в тому, що сьогодні Україна є вільною країною, де люди ризикують життям, щоб бути в Європейському Союзі. І Європейський парламент мав би це побачити. Не розумію, чому моя пропозиція відносно надання Україні перспективи членства, яку підтримала польська делегація, не була прийнята. Це ганьба, що Європарламент цього не зробив. Про це говорив прем'єр Туск з керівниками європейських урядів і знайшов розуміння, що зараз ситуація інша, ніж минулого року.»

А для тих українців, які пов'язують своє майбутнє з Європою, – велике розчарування. Адже пропозицію щодо надання Україні перспективи членства навіть не внесли до проекту резолюції. Українські журналісти, які працюють у Брюсселі, розповідають, що не «на камеру» деякі європарламентарії кажуть, що «українська перспектива» не потрапила в резолюцію під тиском Франції і Німеччини. Щось подібне ми вже проходили 2008 року, коли стараннями знову ж таки Німеччини і Франції, що традиційно прислухаються до «порад» Москви, Україна не стала членом НАТО, а нині така перспектива взагалі нам не світить.

Виглядає на те, що навіть підписавши Угоду про асоціацію з ЄС (але без перспективи членства), Україна залишатиметься об'єктом спекуляцій між Кремлем і деякими впливовими європейськими столицями.

У параграфах резолюції Європарламенту, які стосуються ближчої перспективи, ЄС закликає офіційний Київ повернутися до Конституції 2004 року, а Росію – утриматися від втручання у внутрішні справи України. А ще ЄС сподівається, що Янукович і опозиція порозуміються. Санкції проти влади поки що не запроваджуються, але вони цілком можливі в перспективі – якщо до протестувальників Банкова застосує силу. Санкції тоді стануть останнім аргументом.

...А ми дякуємо за шляхетні вчинки політичній еліті Польщі, яка бореться за європейське майбутнє України з самовідданою наполегливістю.

ПРАВДА КЛИЧЕ

Відродимо нашу рідну Неньку-Україну

Моя мати, Марфа Савеліївна, 1892 року народження, освіти не мала, але дуже добре розуміла і мені, малому, розповідала, що, починаючи з 1929 року, в Україні керують антихристи, які своїми ідолами паскудять нашу рідну землю.

Зруйнували в нашому селі Спаському Новомосковського району Дніпропетровської області дуже гарну церкву, батюшку вислали в Сибір. Жителі села образи і церковну утвар розібрали по домівках. Образи збереглися у багатьох родинах.

Село Спаське німці спалили до тла, залишилися тільки печі і комини, але образи багато мешканців села вберегли. Мені мати передала образ Спасителя, якому більше 150 років. Він і зараз у мене в світлиці. Шануємо його всією родиною і просимо нашого Боженьку, щоб він допоміг нашим діткам на Майдані відродити нашу рідну Неньку-Україну.

Наш Майдан усьому світу демонструє, що українська нація добивається свободи не пролиттям крові, а піснями «Боже, Україну збережи», «Гімн України» та патріотичними піснями, жодна з яких не направлена проти інших націй чи національностей, що проживають в нашій країні, не крадуть і не вивозять за кордон наше добро і кошти, вивчають нашу мову солов'їну і свою не забувають. Таких друзів ми поважаємо.

Слава Україні і нашим героям на Майдані!

Григорій ЯЛОВИЙ,
голова МО КУН м. Щолкіне в Криму

ЗВЕРНЕННЯ

ДО ІСПАНІЇ АПЕЛЮЄМО

Його високо поважності, панові Херардо Анхелю Бугальйо Оттоне, Надзвичайному і Повноважному Послу Королівства Іспанія в Україні

Високоповажний пане Посол!

За повідомленнями засобів масової інформації (сайт «Українського тижня» від 03.02.2014 р.), українці, які проживають в Іспанії, провели пікетування розташованих у готельному комплексі «Rincón Andaluz» у Марбельї апартаментів, що належать главі адміністрації Черкаської області Сергію Тулубу.

Цей факт не може не турбувати нас – людей, які впродовж багатьох років займаються промоцією в Україні іспанської мови та культури.

Свого часу на Лондонській (1997 р.) Міжнародній конференції з проблем «нацистського золота» експерти оприлюднили надзвичайне повідомлення: якби швейцарські банки не обслуговували нацистський режим гітлерівської Німеччини, то Друга світова війна завершилася б приблизно на рік раніше. А це означає, що вдалося б вберегти мільйони людських життів.

Ми розуміємо, що кожна країна зацікавлена в іноземних інвестиціях – державних чи приватних. Але кошти, які вкладаються в економіки інших країн одіозними представниками Партії регіонів та компартії України, сьогодні оплачуються не лише визиском, але й кров'ю наших співгромадян.

Однією з таких одіозних постатей є Сергій Тулуб. Щоб переконатися в цьому, досить переглянути в Інтернеті хроніку репресій щодо учасників черкаського Євромайдану.

Нині створюється парадоксальна ситуація, коли противники асоціації України з Європейським Союзом безперешкодно ведуть свій бізнес (особисто або через родичів чи підставних осіб) у країнах ЄС.

У зв'язку із зазначеним просимо, Ваша Високоповажаносте, довести нашу стурбованість і зміст цього листа до відома Уряду Вашої країни.

Просимо іспанські власті розпочати перевірку наявності в Іспанії об'єктів нерухомості, які належать Сергієві Тулубу, його синові Борису та дружині Галині, а також легальності придбання ними зазначених об'єктів у разі, якщо такі факти мали місце.

Ми вважаємо, що ноги цих людей не повинні ступати по святій землі Федеріко Гарсії Лорки.

Нам би не хотілося, щоб бізнес в Іспанії цих людей негативно вплинув на імідж Вашої країни в українському суспільстві.

З щирою повагою,
Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ, Перший віце-президент Асоціації українських письменників, Надзвичайний і Повноважний Посланник 2 класу, кавалер ордена Травня Аргентинської Республіки;
Богдан ЧУМА, кандидат історичних наук, доцент кафедри нової та новітньої історії зарубіжних країн Львівського Національного університету імені Івана Франка, член Асоціації іспаністів України;
Олександр ПРОНКЕВИЧ, професор, доктор філологічних наук, Президент Асоціації іспаністів України;
Віктор ШОВКУН, перекладач, член Національної спілки письменників України;
Ірина БОНАЦЬКА, викладач, перекладач, Перший віце-президент Асоціації іспаністів України;
Ігор ОРЖИЦЬКИЙ, доцент кафедри романської філології та перекладу Харківського Національного університету ім. Василя Каразіна, член Асоціації іспаністів України

ВАКХАНАЛІЯ

КРИМСЬКА ВЛАДА – ПРОТИ НАРОДУ?

Кримська влада застосувала українофобські заходи проти громадянського руху «ЄвроМайдан-Крим». Заблокувала можливість орендувати приміщення для запланованого ФОРУМУ – викинула людей на вулицю. На місце проведення Форуму, в закутку біля представництва Президента, були послані натовпи розлючених українофобів, про що засвідчили їхні агоністичні горлання з психічними ознаками озвіріння через гучномовці на кшталт: «фашізм нє пройдьот!, прєдатєлі Крима!, вон із Крима!..» і т. ін.

Тобто, ця криклива маса антидержавників не мислить себе громадянами України, українське для них є фашистським і, хоча вони не розуміють значення слова фашизм, демонструють свій оскаженілий нацизм, презирство до всього немосквинського. Їхні викрики якнайкраще характеризували їх самих і антидержавну місцеву владу – за це ЄвроМайдан-Крим їм аплодував! З поведінки озвірілого імперського непотребу в Україні вчувалася його готовність до пролиття крові, до побиття прихильників Закону України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики».

Зірвати проведення Форуму їм не вдалося завдяки міліції, представники якої також змушені терпіти наругу через провокаційні рішення місцевої влади.

Микола БІЛИЙ,
євромайданівець

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

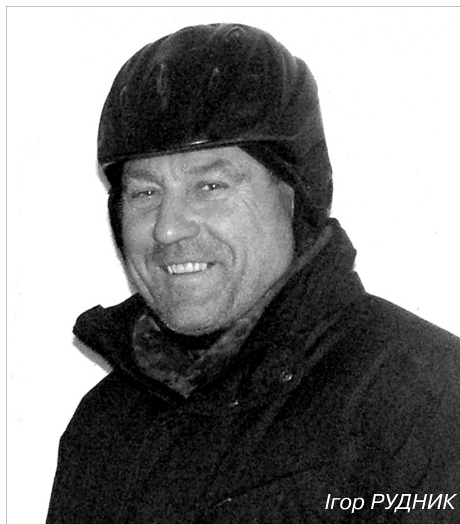
 АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

«НЕ ХОЧЕМО НІ СЛАВИ, НІ ЗАПЛАТИ» – ЦЕ ПРО МАЙДАНІВЦІВ

Ігор Рудник належить до тих людей, без яких (я не перебільшую) Євромайдан не відбувся б. Їх – тисячі. Ігор – один із них. Проживає в місті Кам'янка-Бузька на Львівщині. Приватний підприємець. Член районного проводу Конгресу Українських Націоналістів. На Євромайдані – третій місяць. Розпорядженням Голови Конгресу Ігоря Рудника призначено комендантом штабу КУН на Євромайдані. Крім цього, він – керівник підрозділу внутрішньої безпеки Євромайдану

Свого часу Ігор Рудник служив у десантних військах. Набуті навички знадобилися сьогодні, та й не лише – ці. Ігор – послідовний прихильник здорового способу життя, займається спортом, не палить, не вживає алкоголю, жартома радить іншим брати з нього приклад. Самодисципліна, виваженість, ідеї, які він сповідує, на передньому краї боротьби трансформувалися в патріотичний чин. У розмові уникає високих слів, але все ж зізнається, що, як і для мільйонів українців, нині сущих і далеких предків, Україна для нього – понад усе, а життєве кредо: якщо не я, то хто захистить націю і державу?

За два з половиною місяці йому лише двічі вдалося коротко побувати вдома, хоча, каже, скучає за сином Олегом. З'ясувалося, що саме в день народження Ігоря ми зустрілися для інтерв'ю На Євромайдані, каже він, вихідних не буває. Прошу його поділитися враженнями – від початку.

Ігор РУДНИК

– Ігоре, Ви пам'ятаєте свій перший день на Євромайдані? Як це було?

– 29 листопада минулого року я приїхав до Києва з конкретною метою: охороняти студентське наметове містечко. Наступного дня, о сьомій годині ранку, ми мали заступати на чергування. А о четвертій «Беркут» розгромив Євромайдан. Як тільки почули, подалися на Майдан Незалежності. По дорозі зустрічали постраждалих студентів, підбирали побитих на вулицях. Врешті підійшли до Михайлівського золотоверхого собору, що прихистив від погромників студентську молодь. Підходили кияни, обурені зухвальством влади, трохи розгублені та водночас рішучі. Стало очевидним, що людей треба організовувати і готувати до самозахисту. Люди повідомляли один одного про місце збору. По суті, того вечора віче на Михайлівській площі зібралося стихійно, на клич самих громадян. Майже не було партійних прапорів. У мене було таке відчуття, наче сюди, як у відомому Гімні, «нас кликав біль» – але не «по втраті України» – ми нікому її не віддамо, хоч би й довелося вмерти, – а біль за постраждалими студентами, по суті, дітьми, яких ми не вберегли від дикого вчинку влади, за який ще й досі нікого не покарали. І наче кожен з нас знав, що конкретно має робити.

– Яка того дня була Ваша місія?

– Я був на охороні сцени. Саме тоді постала реальна потреба у формуваннях, що здійснюватимуть охоронні функції. 30 листопада 2013 року з ініціативи Майдану на Михайлівській площі була створена Самооборона. Як позапартійна структура, вона координує свою діяльність із Штабом національного спротиву. Відтоді я маю визначене коло обов'язків саме в Самообороні Майдану, координатором якої є Андрій Парубій.

– Наскільки я розумію, місце дислокації Самооборони – на передових рубежах. Саме там Вас було травмовано?

– На щастя, нічого серйозного. Це сталося на Грушевського. Поруч розірвалася граната. Від її вибуху в очі потрапили газ і пилюка й осліпили. Хлопці відвели мене до медиків. Там промили очі, надали допомогу. Щоправда, ще декілька днів погано бачив і пекло в очах. Минулося.

– Ви були учасником Помаранчевого майдану. Чим відрізняється Євромайдан?

– Змінилися люди. Зникла ейфорія. Сьогодні на Євромайдані стоять серйозні чоловіки, готові з честю виконати своє головне покликання: захистити Батьківщину, права нації та людини. Майдан організований, радикальний, вимогливий і суворий. Наші вимоги «не затьмарені» ні боротьбою за владу, ні матеріальним зиском. Ми будемо домагатися їх виконання заради майбутнього українського народу. Вони чіткі і конкретні.

– Які?

– Насамперед ми вимагаємо беззастережного звільнення всіх затриманих і закриття порушених проти них кримінальних справ. Для цього потрібний закон не про амністію, а про реабілітацію. Адже той закон, який уже назвали законом про заручників, передбачає для затриманих лише зміну – в обмін на звільнення адмінбудинків – запобіжного заходу на домашній арешт, що не завадить судді згодом ув'язнити людину років на десять. Ті, хто голосував за такий «закон», мабуть, мають нас за лохів. Євромайдан не здає своїх побратимів. Наступні вимоги – відновлення в країні конституційного ладу через повернення до Конституції 2004 року, формування уряду народної довіри, дострокові парламентські та президентські вибори.

– Днями начебто появився лист відомої опозиціонерки, яка, на відміну від Майдану, категорично наполягає не повертатися до Конституції 2004 року, негайно припинити переговори з владою, але все-таки добитися її зміни – мирним шляхом.

– Без переговорів, мирним шляхом владу не змінити. Якщо такий лист був, то його автор, схоже, прихильник авторитарної форми правління. Хто б не прийшов до влади, необмежені повноваження будуть для нього великою спокусою стати диктатором. Ми ж прагнемо змінити не так осіб при владі, як державний устрій, хочемо реформувати країну, в якій закон і справедливість будуть поширюватися на всіх, а гідність і права людини шануватиме держава. Саме парламентсько-президентська форма правління буде гарантом демократії та народовладдя. Переговори з владою потрібні. Майдан вважає, що на переговорах має бути його представник. Гадаю, якщо б Євромайдан делегував Андрія Парубія, то переговорний процес від цього лише виграв би.

– Чи хотіли б Ви говорити з тими, хто стоїть по той бік барикад?

– Ми намагалися. Насамперед із хлопцями, які проходять строкову службу у Внутрішніх військах. Вони завжди стоять на передній лінії, як живий щит, за яким ховається «Беркут» Цих юнаків перетворили в заручників злочинної влади. За невиконання наказів їм погрожують військовим трибуналом. Ми не хочемо, щоб постраждали ці діти, звертаємося до них із закликом не виконувати накази, спрямовані проти народу, просимо офіцерів не залучати строковиків до участі в каральних операціях. А вести переговори з «Беркутом», із спецпідрозділами, особовий склад яких вишколювали в ненависті до України та українців ефесбешники, готуючи «п'яту колону» для руйнування нашої держави, – марна річ. Їх просто треба розформувати за відсутністю в них необхідності.

– Ігоре, Ви були ініціатором і співавтором Кодексу честі активіста Майдану. Що Вас спонукало до того, щоб підняти планку вимог до людей, які щодня ризикують здоров'ям і навіть життям, так високо – у поведінці, у правилах життя, які колись в нашому народі вважалися неписаними, але обов'язковими? Наприклад: «Заяви НІ агресії та фізичному насиллю до опонентів, НІ – наркоманії, алкоголізму та проституції, НІ – нецензурщині та лихослів'ю, НІ – бруду, засміченості та безладу на Майдані»

– На наш погляд, ті, хто стоїть за святу справу, мають бути взірцем в усьому. Революцією гідності і революцією свідомості ми назвали наші євромайдани – від Сходу до Заходу. Нічого в світі не змінюється, поки не зміниться людина, поки вона не успадкує ті духовні і моральні цінності, за якими століттями жили її предки, не позбудеться дріб'язковості, захланності і – жлобства. Крім цього, Майдан – це обличчя Революції, по ньому тепер судять про весь повсталий народ. У Кодексі є такі слова: «На тебе дивляться кияни, гості столиці, народ України та вся світова спільнота. Прояви свою честь, гідність і моральну стійкість у боротьбі за визволення української нації». І насамкінець: «Ти миротворець, а не агресор! Ти усміхнений і позитивний!». Іншими словами, Євромайдан формує тип нового українця, який буде добрим господарем у своєму домі і не дозволить в ньому хазяйнувати наїзникам.

– Нехай Ваші слова матеріалізуються в діла. А тим часом 17 лютого спливає термін звільнення визначених законом «про заручників» адмінприміщень і вулиць.

– Звільняти їх ніхто не буде.

– Що цілком зрозуміло й очевидно. Як і передбачувані наслідки. У заручниках, із перспективою багатолітнього ув'язнення залишаються сотні українських патріотів. Не виключено, що незабаром проти Майдану кинуть не лише «Беркут», а й найманців із якого-небудь «фронта» та «оплота». Або кримських бейкарів «імені Путіна». А то й сам ВВП «допоможе» – на прохання російських нацистів із парламенту автономії. Чи готові ми, на Ваш погляд, дати відсіч антиукраїнській навалі?

– На вулиці Грушевського, в «гарячих точках» Майдану я зустрічаю людей, готових віддати за Україну своє життя. Іноді це виглядає, як безумство хоробрих. По хлопцях стріляють із «травматики», і не тільки з неї, а вони не втікають, демонструючи зневагу до смерті, а так собі поволі залишають «розстрільний» плацдарм. Досвідчені чоловіки їм пояснюють, що померти за Україну – почесно, але потрібно для неї жити. Бо хто ж буде утверджувати, як писав Тарас Шевченко, в своїй хаті свою правду, і силу, і волю? «Назад нам дороги нема, – відповідають відчайдушні юнаки. – Ми не чекаємо вигоди, дивідендів, ми тут стоїмо не за гроші, а за Незалежну, Неподільну Українську Державу. Ніхто з нас не хоче вмирати. Та краще гідна смерть на полі бою, ніж ганебне рабство в царстві Путіна».

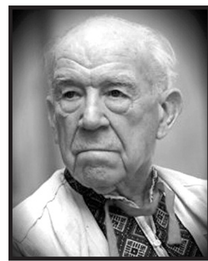
Ніхто з нас не сумнівається в тому, що перемога буде за нами. Нехай дорогою ціною. За нами – правда! За українську справу сьогодні моляться мільйони людей доброї волі у своїх храмах, уповаючи на Всевишнього. Звичайно, ми здолаємо антиукраїнську навалу. Навіть, якщо вони заллють кров'ю Майдан… А завтра до лав борців станють мільйони.

– От у цьому ніхто не сумнівається. Навіть ті самі «воріженьки», які колись таки в Україні «згинуть, як роса на сонці». Щасти Вам на передніх рубежах. І до зустрічі.

Розмову вела Марія БАЗЕЛЮК

 СУМУЄМО

Помер Євген Стахів

26 січня на 96-у році життя помер Євген Стахів – діяч націоналістичного підпілля на Східній Україні в роки Другої Світової війни.

Євген Стахів народився в 1918 році в Перемишлі (нині Польща). Член Організації українських націоналістів з 1934-го.1938 року брав участь в обороні Карпатської України. В 1941–1943 роках — член Південної похідної групи ОУН, організатор націоналістичного підпілля у Східній Україні (Кривий Ріг, Дніпропетровськ, Маріуполь).

"Я дуже вдячний мешканцям Донбасу, – згадував ветеран. – Два роки нас ховали та годували, ризикуючи життям. Ще раз повторюю, що це були не лише українці. Український підпільник на Донбасі потребував допомоги греків, євреїв, росіян, татар".

В 1944 році Стахів став одним із засновників Української Головної Визвольної Ради (УГВР) – багатопартійного парламенту й уряду воюючої України. З 1949 року мешкав у США. Керівник Товариства українсько-єврейських зв'язків. Кавалер орденів України "За заслуги" (1997) і Ярослава Мудрого (2006).

На еміграції Євген Стахів став одним із активістів "двійкарів". Його брат Володимир був міністром в уряді Ярослава Стецька, його син Євген-Зенон – лауреат Нобелівської премії.

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів висловлює щирі співчуття рідним і близьким покійного.

 ЧИ БУДЕ СУД, ЧИ БУДЕ КАРА

КОЛИ ВЖЕ ЇХ ПОСАДЯТЬ?

Це питання часто звучить з вуст українців, яких обурює безкарність сатрапів чужої країни, які працюють на знищення Української держави. А тут знову вигулькнув Добкін із черговим звироднілим закликом до федералізації України в обхід Верховної Ради.

Голова Харківської облдержадміністрації М. Добкін закликав "не боятися говорити про федералізацію, як про максимально прийнятний варіант децентралізації влади". Мовляв, "Україна як унітарна держава не відбулася. А якщо не відбулася, то давайте шукати нову форму", – заявив губернатор. – "У нас є чудове законодавство, яке сьогодні дозволяє в обхід Верховної Ради, через референдум, ухвалювати найважливіші для країни закони".

Федерації хочуть українофоб Вадим Колісниченко і голова КПУ Петро Симоненко. Бажає нам федеративного устрою радник президента РФ Сергій Глазьєв. Щоправда, як послідовний ворог України, він насамперед радить Віктору Януковичу силою змусити український народ до покори, тобто потопити його в крові. Ну, а депутат АР Крим Цеков, схоже, хоче, щоб цю «почесну» місію взяв на себе Путін, захистивши його, Цекова, і таких, як він, від бандерівців. Тим паче, що за Цековим, Крим – «русская автономия», тож Путіну і карти в руки, він знайде управу на українців – щоб і сліду їхнього не лишилося на їхній же землі – «сілой русского оружия».

Досі вороги української державності чинять свої чорні діла безкарно. А тим часом, згідно зі ст. 109 Кримінального кодексу, "публічні заклики до насильницької зміни чи повалення конституційного ладу або до захоплення державної влади, а також розповсюдження матеріалів із закликами до вчинення таких дій, – караються обмеженням волі на строк до 5 років або позбавленням волі на той самий строк".Якщо це робить представник влади, покарання – позбавлення волі на строк від 3 до 7 років.

Ну, то коли вже їх посадять за грати?

Ольга ДМИТРЕНКО

ПОГЛЯД

ЄС МАЄ ЗАПОБІГТИ «ГРУЗИНСЬКОМУ СЦЕНАРІЮ» В УКРАЇНІ

Головний виклик нинішньої пострадянської політики – виклик стабільності, суверенітету й недоторканності кордонів Української держави. Щоб зберегти мир у Східній Європі, Захід повинен спрямувати свою основну увагу швидше на Москву, ніж на Київ.

Протягом минулих тижнів західні ЗМІ були переповнені драматичними зведеннями і кадрами з Києва. Журналісти, політики й інші спостерігачі дедалі частіше проводять паралелі між часом піднесеними, часом тривожними сьогоднішніми картинами української столиці й більш ранніми репортажами про відомі події в Єгипті, Лівії і Сирії.

Україна – не Сирія і не Білорусь

Однак часті порівняння останнього протистояння на вулицях Києва з нещодавніми збройними сутичками в ісламських країнах вводять в оману. Україна – європейська нація з тісними й багатосторонніми зв'язками з ЄС та його державами-членами. У молодої посткомуністичної держави за останню чверть століття виникла традиція ненасильницького розв'язання політичних суперечностей і мирного громадянського опору. Лише зовсім нещодавно нерозумна політика президента Віктора Януковича призвела до розриву з колишньою поміркованою моделлю розв'язання політичних конфліктів в Україні. Проте ймовірність різкого загострення нинішнього бунту в Києві, а тим більше громадянської війни в Україні, з тисячами загиблих, залишається низькою.

Не меншою оманою є також популярний на Заході сценарій, за яким Україна стає диктатурою на кшталт режиму Лукашенка в сусідній Білорусі. Українські політика, ЗМІ й громадянське суспільство занадто різні й автономні для встановлення повномасштабного авторитарного правління. Орієнтація українських міжнародних відносин і майбутнього розвитку країни на Європу для переважної більшості політиків, інтелектуалів і менеджерів України – незаперечна. Різні представники еліти України можуть мати різні думки щодо того, коли і як Україна має приєднатися до Євросоюзу, але вони об'єднані метою майбутнього членства в ЄС. Крім того, курс на встановлення тісних відносин з ЄС популярний у значної частини населення України, особливо серед молоді.

Отже, основні принципи сучасної української політики не тільки об'єктивно відрізняються від білоруських або російських. Більшість українських громадських активістів, політичних експертів, впливових журналістів і громадських діячів (Янукович і його радники, можливо, винятки) суб'єктивно розуміють, що всі спроби внутрішньої централізації або міжнародної ізоляції українського політичного життя – безглузді.

Привиди сепаратизму й інтервенції

Проте у Брюсселя і країн – членів ЄС наразі немає приводу розслаблятися щодо недавніх подій в Україні і майбутнього східноєвропейської безпеки. Політична ахіллесова п'ята України – це її відомий регіонально-культурний поділ, а також тісні зв'язки Південної і Східної України з Росією. Більше того, багато громадян Російської Федерації вважають себе відповідальними за приблизно 8 млн етнічних російських громадян України, а також за долю кількох мільйонів російськомовних українців.

Проросійськи налаштовані українці проживають здебільшого у регіонах, розташованих уздовж довгого кордону між Україною і Росією, а також біля Чорного моря. Багато українців мають вільний доступ і перебувають під впливом контрольованих Кремлем ЗМІ, насамперед трьох головних російських телеканалів – «Первого», «России» та «НТВ». (До речі, більшості росіян російськомовні українські телеканали недоступні). Ефективна телевізійна пропагандистська машина Москви подає протести в Києві як спробу путчу некерованої юрби, нацькованої русофобськими фашистами, іноземними агентами й аморальними лібералами.

Модель, яка точніше відобразила б найгірший сценарій можливого майбутнього Української держави, – не білоруська і не сирійська. Швидше, Україну може очікувати доля пострадянської Грузії. Іншими словами, оцінюючи ситуацію в нинішній Україні, варто брати до уваги збройну конфронтацію Москви і Тбілісі у 2008 р. Схема підготовки російської зарубіжної інтервенції проста: вже наявний внутрішній конфлікт, із прихованим або не дуже пособництвом Кремля, різко загострюється. Застосування сили у подоланні конфлікту спонукає просити допомоги в Москви проросійську сторону зіткнення, яку російські ЗМІ зображують як таку, що перебуває під збройною атакою місцевих ультранаціоналістів. Етнічних росіян або/і власників російських паспортів представляють як потенційних або реальних жертв, здавалося, суто внутрішнього конфлікту. Їм нібито загрожує етнічна чистка.

У відповідь на розпачливий крик про допомогу потенційних жертв безжальних неофашистів Москва починає гуманітарне втручання, що базується на трьох її твердженнях. По-перше, Росія має право забезпечувати стабільність і безпеку на своїх кордонах для самозахисту. По-друге, Кремль зобов'язаний урятувати від придушення, переслідування, вигнання або/і масового вбивства громадян, пов'язаних з Російською Федерацією кровно (етнічних росіян) або за законом (власників російських паспортів). По-третє, російська армія не може не відігравати ролі євразійського миротворця на пострадянському просторі. Москва покликана відновити порядок замість хаосу в осколках колишньої великої імперії та умиротворити різного роду божевільних місцевих політиканів. Так, наприклад, у Південній Осетії в серпні 2008 р. російська армія, якщо вірити контрольованим Кремлем ЗМІ, зупинила не що інше, як грузинський «геноцид» щодо південних осетинів, багато з яких мали російські закордонні паспорти.

Зрада Грузії Європою

Імовірність реалізації «грузинської» моделі в нинішній Україні посилюється, коли згадуєш незграбну реакцію Заходу на воєнну інтервенцію Росії в Південну Осетію та Абхазію в серпні 2008 р. На той момент Ніколя Саркозі, не стільки як президент Франції, скільки як представник тодішнього французького головування в ЄС, домовився з президентом Росії Дмитром Медведєвим про мирне врегулювання п'ятиденного конфлікту, що передбачало повернення російських військ у Росію. Однак РФ не тільки не виконала цієї ключової статті угоди. Москві навіть вдалося погодити з ЄС подальшу модифікацію початкової домовленості, яка зазнала критики з боку НАТО. На стрімко зростаючих економічних відносинах між РФ та ЄС (торгівлі, інвестиціях, СП і т.д.) уведення російських військ у два південно-кавказькі регіони мало чим позначилося.

Непослідовна й невиразна політика Заходу побічно сприяла фактичній анексії Росією в серпні-вересні 2008 р. Південної Осетії та Абхазії. Брюссель, Берлін, Париж та ін. дали сигнал Кремлю: хоча на словах Євросоюз і критикуватиме різко Росію за зовнішню інтервенцію і риторично всіляко підтримуватиме жертв її експансії, та водночас ЄС не здатен або не бажає використовувати свою потенційно більшу економічну й політичну потугу для запобігання і/або подолання військової конфронтації між колишніми радянськими республіками.

Сьогодні Кремль, можливо, розраховує на те, що йому вдасться втілити подібний сюжет і в Україні. Наприклад, відомі кримські проросійські політики й активісти вже почали озвучувати заклики до Москви «захистити» жителів чорноморського півострова з більшістю етнічного російського населення. Проросійські ЗМІ й структури, особливо в Східній та Південній Україні, повторюють твердження росіян, що Євромайдан – це спроба антиконституційного захоплення влади українськими екстремістськими етнонаціоналістами. У цьому обвинуваченні чується й натяк на те, що зміна влади в Києві могла б стати приводом для відокремлення російськомовних регіонів від України.

Важливість раннього сигналу Брюсселя Москві

Щоб уникнути подальшого загострення напружених відносин між регіонами України і повторення «грузинського сценарію» шестирічної давності, ЄС повинен уже зараз попередити Москву, що Союз і його члени поводитимуться інакше, ніж у серпні-вересні 2008 р. Зокрема, Брюссель сьогодні має дати зрозуміти Кремлю, що він готовий використати свою значну економічну вагу для того, аби в разі необхідності оштрафувати Москву за підтримку українського сепаратизму. Важливо, щоб кремлівське керівництво повністю і вчасно усвідомило всі наслідки нової російської анексії на пострадянському просторі й зрозуміло, що повторення «грузинського сценарію» в Україні спричинить докорінний перегляд усіх відносин між Росією і Заходом.

Наприклад, ЄС міг би пригрозити, що використає свої значні резерви газу й нафти для того, щоб скоротити європейський імпорт російських енергоносіїв і переорієнтувати частину європейського енергопостачання на інші джерела й постачальників. Такий захід вдарив би по стабільності не тільки російської економічної і соціальної систем, а й, зрештою, і політичного режиму. Останнє має змусити Кремль поводитися сьогодні щодо України більш поміркованно, ніж у Грузії в 2008 р. Але щоб справді запобігти українському сепаратистському сценарію, ЄС повинен оголосити про готовність до санкцій проти Росії якомога раніше, тобто до початку відтворення Кремлем південно-кавказького сценарію у Східній Європі. Коли ж почне розкручуватися спіраль ескалації в Криму, Донбасі або на Харківщині, зупинити цей процес, може так статися, буде вже неможливо.

Андреас УМЛАНД,
gazeta.dt.ua

ПРОТЕСТ

ПРОТИ АНТИСЕМІТИЗМУ «БЕРКУТА» І НЕ ТІЛЬКИ

Наприкінці січня євреї міста Києва звернулися до Президента Віктора Януковича і керівника МВС Віталія Захарченка з проханням захистити їх від антисемітизму «Беркута».

На сторінці «Беркута» у Фейсбуку антисемітські рефлексії аж зашкалюють. Що не дивно – з огляду на беркутівських «вихователів» ефесбешного пошибу. Так, їм тлумачать, що євреї – це поплічники нацистів, а їхній герб – «нацистсько-сіоністський». Таке блюзнірство та знущання над незагоєними ранами народу, мільйони синів якого загинули під час Голокосту, організованого німецькими нацистами, можна кваліфікувати як злочин проти людяності. Тільки хто ж їх так буде кваліфікувати в Україні, якщо він скоєний московськими сатрапами? До речі, під посиланнями на ці тексти вказано: УВАГА! Цей матеріал про зв'язки нацистів і сіоністів публікується виняткою з освітньою метою.

Не відстає від «Беркута» сайт «українського вибору» Віктора Медведчука. «Майдан організували євреї, – лементує «вибір». – Лідери опозиції – крадії та євреї!»

А в той же час «уболіваючі» за Україну російські ЗМІ нашпиговані текстами із красномовними заголовками на кшталт «Ізраїльські вуха державного перевороту в Україні: хто і як ділитиме Україну», «Невидима Хазарія. Що зближує сіонізм з українським неонацизмом?».

Напівосвічених і агресивних людей переконують, що «державний переворот в Україні організовано на ізраїльські гроші», що «бандерівці вже воювали проти Росії – у Південній Осетії, під керівництвом ізраїльських офіцерів». Остання бредня ще й смішна. Бо якби бандерівці з ізраїльськими офіцерами воювали в Південній Осетії проти Росії, то від її війська на тій землі вже б і сліду не залишилося.

Бредні про «загрозу антисемітизму» й далі активно поширюють у Києві, за чим не можна байдуже спостерігати. Генетична пам'ять євреїв про Голокост і погроми уражена страхом. Дехто з них і справді побоюється нових вівісекцій. У руслі організованих Москвою провокацій – з метою дискредитувати українців і Україну – все може бути. Тому ми, українці, маємо запевнити наших співгромадян єврейської національності, що в разі підступних провокацій чи замахів, ми захищатимемо їх, як наших братів і сестер, навіть ціною власного життя.

За матеріалами ЗМІ підготувала
Ольга ДМИТРЕНКО

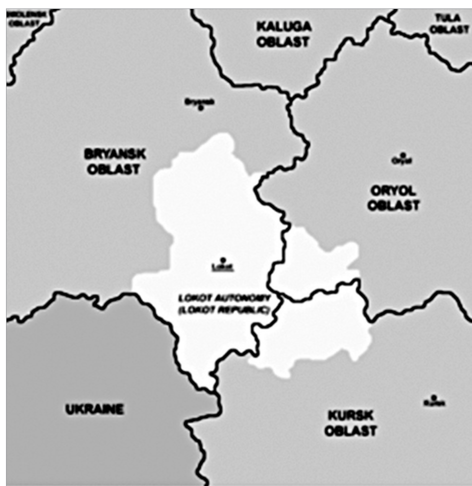

АКЦЕНТИ

АНАТОМІЯ СЕВАСТОПОЛЬСЬКОГО АНТИФАШИЗМУ

Мирослав МАМЧАК,
капітан 1 рангу у відставці

Надривний крик про чергову загрозу Севастополю від міфічних новітніх фашистів – западенців-галичан, що не перестає лунати і з уст «русских казаков», і державних чиновників, з екранів телевізорів, радіоефіру чи з трибун у наспіх зігнаних працівників бюджетних організацій на мітинги у Севастополі, проголошення головою севастопольської МДА В. Яцубою чергової «третьої оборони» (за переліком мала би бути вже четвертою) і показні «оборонні» заходи навколо міської держадміністрації, змушують задуматися: що направді викликало і що стоїть за цим зухвалим явищем.

Весь пафос абсурду, пов'язаного з подібного роду істеричними закликами і діями, підкріпленими російськими державними і Андріївськими прапорами та причепленою на груди георгіївською стрічкою, практично демонструє всім, що продемонстрована місту бутафорія покликана приховати щось настільки паскудне, що для його камуфляжу підходять і наспіх зліплені цінності героїки боротьби новітніх антифашистів. При цьому з трибун, з екранів і шпальт севастопольських засобів масової інформації допускається і жорстко регламентується лише провладна, а, по-суті, стара радянська система світобачення і принципи непорушності героїзму боротьби з фашизмом, бо саме вони в умовах Севастополя і Криму стають відмінним майданчиком для піару місцевих політиків, вдало конвертують військові подвиги старших поколінь у рейтингові дивіденди

Локотська республіка

«антифашистів», які не нюхали пороху і не носили солдатської шинелі, успішно приводять до конечних цілей – владних кабінетів.

Для цементування свідомості севастопольської громади, у крайньому випадку – її більшості, в потрібну цілісну ідеологічну аксіому «фашизм не пройдьот» владній партії потрібна обов'язкова складова – наявність якогось героїчного епосу. Такими обрали оборони Севастополя – першу і другу. Вони, хоч і не захистили Севастополь, в кожному випадку вороги його захоплювали, але поразки вдало перетворені на найвищий героїзм і ратну майстерність, перед якими меркнуть і великі перемоги на інших фронтах. Героїзація Севастополя, який не раз здавали ворогам, вже набула змісту затятого шовінізму. У цьому випадку національним проявам героїзму, особливо українського, місця не має, їх покриває інтернаціоналізм, за яким криється погано прихований націоналізм російський, який обслуговують пропагандисти Руського міра, – це найголовніший і активно та наполегливо експлуатований елемент їх сучасної ідеології. Перемога над Німеччиною, причому виключно в лавах Червоної армії, культивується і впроваджується у свідомість як аксіома, як міф про старогрецьких героїв – причому, стирається різниця між фашизмом і нацизмом як політичними течіями.

Використовуючи ситуацію, коли етнічна самосвідомість севастопольців у радянські часи була практично стертою, нав'язування владою радянської системи світобачення дозволяє їй активно і успішно й досі застосовувати політтехнологічні інструменти, що базуються на залякуванні населення «українізацією», коли українська самоідентифікація прирівнюється до націоналізму і, відповідно, фашизму. Тому севастопольська влада фактично у всі роки незалежності України активно використовує пострадянський світогляд і рік у рік впроваджує у свідомість севастопольців, незалежно від їх національності, російську самоідентифікацію, яку вважає в українському «городє русской славы» процесом цілком природним, а українську самоідентифікацію – виставляє ворожою і нею лякає всіх сущих. У цьому контексті в останній час винайдено стару-нову формулу протистояння, якими стали «антифашисти» і «бандерівці». Грубо і безцеремонно попираючи правду історії, останні виставляються найогиднішими прислужниками гітлерівського нацизму, катами всього живого. І, відповідно, бандерівцями були і залишаються мешканці Західної України, і це є константою конфронтаційного поділу України на Схід і Захід.

Тут марно закликати до якоїсь об'єктивності та історичної правди, довести севастопольським антифашистам, що оті самі бандерівці збройно боролись з фашизмом у часи, коли «інтернаціоналісти» з ними браталися, це все одно, що докричатися до глухого. Але вже кричать, як ми чули з недавнього харківського з'їзду партії Регіонів, що Україну вже слід «освобождать». При цьому колаборантами і прислужниками проголошеного фашизму виставляються саме українці, а російськомовне населення – борцями з цим світовим злом. «Це ж треба мати стільки ненависті й політичної сліпоти, а може, просто хамства, щоб називати «фашистами» мільйони людей, які не хочуть, щоб ними керували, озброївшись беркутівськими щитами й закривши обличчя беркутівськими масками» – пише академік Іван Дзюба.

Понятійний апарат анатомії севастопольських носіїв антифашизму сприймає своєю загрозою саме звучання української мови на вулицях чи у транспорті міста, не говорячи вже про освоєння українського історичного минулого та більш широке використання українських демократичних традицій – для людей, які ніколи не відали, що таке демократія, це подається як націоналістична диктатура. В останній час і сам українець у вишиванці ідеологічно виставляється як націоналіст і потенційний зрадник Росії.

Саме тому західні українці, які першими виступили на кроваву боротьбу з фашизмом і нацизмом ще у 1939 році, захищали від угорських фашистів Карпатську Україну і боронили від гітлерівців Польщу, виставляються нацистськими «пособнікамі», а справжні колаборанти – борцями «за вєру і отечество».

Носіями ідеології боротьби з фашистами, тобто антифашистами, поряд з регіоналами виступили і севастопольські комуністи, і проросійські організації разом з російськими козаками та союзом совєтських офіцерів, яких у Криму та у Севастополі розплодилося останнім часом немало, та,

майже втративші людську подобу, так звані «тітушки», тобто злочинні елементи. Їхнім спільним символом обрана георгіївська стрічка, яка не має жодного відношення до минулої війни і Червоної армії. Вся ця рать, яка не має нічого спільного з справжньою боротьбою проти гітлерівської Німеччини і її сателітів, взялася активно впроваджувати в суспільну свідомість викривлену історію, в якій українці більшої половини України оголошуються зрадниками, а справжні зрадники – героями-антифашистами.

«Шумел сурово брянській лєс…» – багатьом знайома партизанська пісня. Але чому він шумів суворо у Севастополі, та й в Криму, мало хто й знає. Як і не знають про російсько-нацистську «Локотську республіку», яку в листопаді 1941 року проголосили не гітлерівці, а російські нацисти в Брянській області. По території ця «республіка» зі «столицею» у містечку Локоть перевершувала Бельгію. Її прапором був російський триколор, ідеологією – німецький націонал-соціалізм, а лідерами стали інженери Костянтин Воскобойніков і Броніслав Камінський. Для її оборони від радянських партизанів була створена 20-тисячна Російська визвольна народна армія (РОНА), до складу якої увійшло 14 батальйонів. Берлін відразу визнав це «нацистське національне» утворення і на його території обмежив свою діяльність лише допомогою і порадами керівникам «республіки» та її районів. Саме тут, а не в Карпатах, була зроблена вдала спроба створити і легалізувати Націонал-соціалістичну партію Росії (НСПР) і утворити незалежний нацистський російський уряд. І ця нацистська влада,між іншим, користувалася підтримкою росіян, тому 540 атак підпільних загонів НКВС на Локоть успіху не мали. Тоді на її придушення на 120 санях були кинуті українські партизани з'єднання О. Сабурова. Саме в бою з ними і загинув російський «фюрер» Воскобойніков. Не хочеться вірити, але видається, що саме з цього приводу через 70 років російські антифашисти в Україні, вбравши однострої колишніх російських колаборантів і видаючи їх борцями за «віру і отєчєство» з символікою РОНА, РОА на рукавах, стали замість себе зараховувати до «фашистів» самих українців.

Відступаючи під ударами радянських військ, Б. Камінський у серпні 1943 року встановив ще й «Лепельську республіку» РОНА з центром в м. Лепель Вітебської області. Звідки РОНА продовжила вести активні бойові дії проти партизан і підпільників. З Вітебщини бригада РОНА у складі військ СС була перекинута до Польщі, де відзначилася звірячим придушенням Варшавського повстання, якого вжахнулися самі нацисти – за військові злочини Б. Камінський був засуджений нацистським трибуналом до розстрілу. В Криму до сих пір цю звірячу розправу над повсталими поляками у Варшаві приписують українським націоналістам.

Символічним сьогодні виглядає в Криму факт вибору символіки російських колаборантських з'єднань РОНА, РОА та інших колаборантів символікою борців з тим самим фашизмом. До цього слід ще додати, що Воскобойніков і його заступник, гітлерівський генерал Броніслав Камінський були… канонізовані Руською катакомбною церквою істинно православних християн («катакомбників») як істинні борці за православну віру. Отакі появилися «святі» на тлі російського православ'я!

Про масовий колабораціонізм в Криму, який нічим не поступався Брянщині, говорити не будемо, скажемо лишень, що перші колаборантські бойові з'єднання на теренах окупованої нацистами України були створені не в Галичині, а у Севастополі і в Криму – наприклад, дивізія абвера «Rusland» під командуванням довоєнного начальника севастопольського артилерійського училища генерал-майора РККА Шаповалова, морська абверкоманда, п'ять козачих частин (до 1 тис. осіб) у складі 11-ї Польової армії вермахту брали участь у останньому, третьому, штурмі Севастополя і саме вони на захоплених в боях танках Т-34 прорвали його оборону на Північній стороні. Навколо цих та інших історичних фактів зради «соотєчєсвєнніков» – змова мовчання!

Однак повернемося до георгіївської стрічки і задач, які вирішуються з її допомогою. У цьому випадку антифашистами використовується факт, що для російського і пострадянського післявоєнного населення в Криму перемога Радянського Союзу над фашистською Німеччиною є одним з небагатьох приводів пишатися радянським, яке у їх розумінні є російським минулим. І ця стрічка, яка зовсім не має відношення і не була символом радянських воїнів в роки Другої Світової війни, але схожа кольорами до орденської стрічки ордена «Слава», наче об'єднує їх іменем Георгія Побєдоносця єдиною ідеологією і цілями ще й з Російською православною церквою.

Політтехнологічним інструментом антифашистської ідеології георгіївська стрічка обрана лише тому, що подібних їй кольорів в Україні не носили націоналісти і «бандерівці», і у цьому побачили наочну можливість виставити їх прислужниками фашистів, з її допомогою використати в політичних цілях героїзм і мужність колишніх Георгіївських кавалерів, відрізнити нею своїх прихильників та підбурювати Схід України проти Заходу. Насправді носії отих стрічок не лише являються лояльними представниками не зжитого на півострові пострадянського социуму, багато з них були й учасниками чи нащадками співробітників з окупаційним німецько-румунським режимом, а найбільше – толерантними мовчазними спостерігачами злочинів комуністичної влади в Україні. Ніхто з антифашистів не заявляє комуністам, що їхні злочини проти людяності, скоєні в Криму і Севастополі, значно перевершують нацистські! Сьогодні приходиться не лише визнавати, а й спостерігати, як сама історія визнає справедливість і правду за учасниками національно-визвольної боротьби українців. А це визнати багатьом видається не просто. Тому ідеологія героїзації «народу-переможця», як психологічний наркотичний засіб, у певній мірі нівелює цей моральний дискомфорт у першу чергу людей похилого віку, людей з психологією радянського минулого, і дає можливість місцевій владі безконтрольно на них же паразитувати.

Тож анатомія севастопольських «антифашистів» приводить до висновку, що оголошена «третьо-четверта» оборона Севастополя від невідомих суспільству фашистів, а насправді намагання законсервувати у окремо взятому регіоні України антинародний режим і владні посади, завершиться так же ганебно, як і попередня «третя оборона», яку гучно оголошував один з попередників голови СМДА під час розподілу Чорноморського флоту. І мешканці західних областей України тут ні до чого.

ПОГЛЯД

ХТО ЗНИЩУЄ ЕНЕРГЕТИКУ УКРАЇНИ?

Наталка ПРУДКА

Водохресні морози минули, прийшло потепління, але й надалі десятки населених пунктів України залишаються без світла. Зокрема, 7 лютого, за даними держслужби з надзвичайних ситуацій, у двох областях були знеструмлені 25 населених пунктів. А під час водохресних морозів, коли температура перевищувала 20 градусів морозу, що прийшли на зміну теплій січневій погоді, відразу ж всі згадали про енергетичний колапс.

За офіційними повідомленнями, нібито через негоду, без світла наприкінці січня залишилося 453 населених пункти. Найбільше постраждали в Одеській, Миколаївській, Херсонській областях та в Криму, адже зношене обладнання давно не спроможне здійснювати надійне енергопостачання до кожної домівки.

В знеструмлених селах люди живуть без світла, там автоматика вимикає газові котли, а тому від морозу лопаються водяні труби та опалювальні системи. Збитки постраждалим енергопостачальні компанії (обленерго) ніколи не компенсують, а вони сягають мільярдів гривень річно.

Наближені до структур Ахметова експерти EIRCenterпід час «круглого столу» на тему «Мораторій на тарифи, або українська влада проти української енергетики», заявили: «майбутнє української енергетики під загрозою». І в усіх бідах звинуватили тоді ще прем'єра Миколу Азарова, який наприкінці 2013 року запровадив мораторій на підвищення цін і тарифів суб'єктів природних монополій.

Пригадали прем'єрові і відмову від реформування енергоринку, що, цитую, «негативно вплине на стабільну роботу енергетичного комплексу країни, що відразу позначиться на всіх інших галузях, зокрема, на економіці».Спікери Ахметова так охоче критикували Азарова, що, схоже, склад уряду давно вирішили переформатувати.

Що ж в дійсності стало причиною енергетичного колапсу, настання якого до 2015 року неодноразово прогнозували і колишні міністри енергетики, і незалежні експерти ще 10 років тому? До речі, тоді ніхто не пов`язував майбутній енергоколапс з виборами президента-2015.

Експерти прогнозували, що Україна з експортера електроенергії перетвориться на імпортера, адже фонди галузі невпинно зношувалися, модернізацію не здійснювали, зате «дерибан» виключно заради власної кишені набирав шалених обертів, і досі не припинився.

Тепер наслідки «дерибану»власники енергокомпаній пропонують покривати коштом зубожілих споживачів – а таких в Україні понад 80% всього населення. Хоча доцільніше було б повернути вкрадене заради порятунку електроенергетики, яка для них занадто довго несла «золоті яйця».

І це доцільно було б зробити, особливо з огляду на народне повстання, адже життя в суцільних злиднях для більшості українців стало просто нестерпним. Але, за словами колишнього міністра енергетики (ім'я не оприлюднюємо), це все одно, що забрати шматок м'яса з клітки тигра.

Все, що зумів придумати Азаров в такій ситуації, так це те, що наприкінці 2013 року доручив Національній комісії, що здійснює державне регулювання в сфері енергетики (НКРЕ), **заморозити зростання цін і тарифів для всіх природних монополій**, що й було зроблено.

Підвалинами колосальних боргових проблем стало небачених розмахів вимивання коштів з енергетики, розпочате ще 1997 року відразу ж після першої хвилі приватизації семи обленерго структурами російського бізнесмена Григоришина, якого «кришував» тодішній віце-спікер Верховної Ради Віктор Медведчук та депутат Григорій Суркіс.

Тоді у розпорядження згаданих осіб крім семи приватизованих обленерго були передані ще 3 енергопостачальні компанії (в управління Українського кредитного банку). Отже, в руках приватників опинилося 10 обленерго – це більше третини всіх енергопостачальних компаній України, що було заборонено антимонопольним законодавством.

Вони збирали кошти зі споживачів, а на єдиний рахунок енергоринку перераховували в 100–200 разів менше, ніж збирали. **І це продовжувалося понад 3 роки!** В результаті як сніжний ком росли борги енергоринку перед усіма виробниками та постачальниками. Тоді рівень розрахунків впав до 5–7%, енергетики забули навіть про заробітну платню, а про модернізацію не могло бути й мови. В знак протесту наприкінці 90-их працівники атомних станцій в білих халатах пікетували Кабінет Міністрів, і це при тому, що НАЕК «Енергоатом» – режимне підприємство.

В 2000-му році в часи прем'єра Віктора Ющенка та віце-прем'єра Юлії Тимошенко шляхом внесення змін до закону про електроенергетику було покладено край подальшому вимиванню коштів в такий негідний спосіб. Але проблеми галузі на цьому не закінчилися.

На кінець 90-их сума боргу енергоринку перед усіма підприємствами галузі перевищила 18 мільярдів гривень – тоді це дорівнювало річній вартості виробленої в країні електроенергії. Про яку модернізацію можна говорити за таких обставин?

Цю проблему не вирішено й досі: на 1 січня 2013 (за підсумками 2012) загальна дебіторська заборгованість ДП «Енергоринок» становила 15 млрд грн., кредиторська – 13,2 млрдгрн. (дані за підсумками 2013-го ДП «Енергоринок» поки що не оприлюднив).

Згідно з розробленим у Кабінеті Міністрів Планом підготовки проектів Актів, необхідних для забезпечення реалізації Закону «Про засади функціонування ринку електричної енергії України», до 1 травня 2014 року на розгляд Верховної Ради уряд зобов'язав Міненерговугілля та інші відомства подати законопроект щодо особливостей погашення заборгованості за електроенергію. Проте є великий сумнів, що чинною владою це буде зроблено, адже комусь дуже вигідно, щоб борговий шлейф робив галузь непривабливою для потенційних інвесторів.

Естафету «прихватизаторів» перших десяти енергопостачальних компаній на початку нового тисячоліття успішно перейняли інші олігархічні угруповання. В результаті таке прогресивне явище, як приватизація, в Україні стало гальмом для розвитку, способом для вимивання коштів заради збагачення корисливих власників.

Нині більшість теплових електростанцій належить структурі Ахметова – ДТЕК. А починалося все зі скандального продажу в 2001 році трьох ТЕС найпотужнішої енергогенерувальної компанії «Донбасенерго». Крім теплової генерації, в активах Ріната Ахметова і низка обленерго.

Настав час, коли приховати правду про загрозливу ситуацію в енергетиці стало неможливо. Енергетичне господарство олігархічні клани вели до повного занепаду, про що тепер цю «новину» нам повідомляють спікери Ахметова.

В прес-релізі Центру досліджень енергетики (EIRCenter) сказано: «Сьогодні стан енергетичної галузі **є найгіршим за всі роки незалежності**. Про це свідчить і те, що показник якості енергопостачання в Європі в десять разів вищий, ніж в Україні; що кількість «погодних» відключень у 2013 році є втричі вищою, ніж минулого року».

Далі: «Цього року були випадки, коли від електропостачання було відключено одночасно 5% споживачів електроенергії в країні, що за умов відсутності стихійного лиха свідчить лише про кризовий стан енергокомплексу. Однією з причин цього є розмір тарифів. В Україні дуже низькі тарифи на електроенергію для населення: наприклад, в Болгарії, тарифи серед європейських країн найнижчі, однак навіть у цій країні тариф для населення в чотири рази вищий, ніж в Україні».

Другою серйозною проблемою є велика кількість пільгових категорій. Ірина Протопопова, керівник департаменту з регуляторних питань дирекції з дистрибуції та збуту електроенергії ДТЕК, розповіла про те, що «зараз дуже багато пільгових категорій, а також тих, які прирівнюються до населення. На думку експерта, зараз потрібно поступово збільшувати тарифи для населення, здійснювати адресну дотацію тим, хто дійсно не може оплачувати електроенергію, а не робити навпаки, як планує влада, збільшити кількість пільгових категорій».

Безперспективно гадати, яке з двох зол варто вибрати – підняти тариф і запровадити дотації найбільш зубожілим, чи збільшити кількість пільгових категорій. Потрібно зовсім інше: припинити вимивання коштів з галузі і розпочати її модернізацію.

Енергетикою необхідно управляти таким чином, щоб в галузь прийшли інвестиції. Тоді будуть завершені десятки потужних проектів, модернізовані енергоблоки, підстанції та лінії електропередач шляхом запровадження новітніх технологій.

Безперечно, необхідно запроваджувати систему стимулюючого тарифоутворення для обленерго, реформувати енергоринок з метою переходу на прямі договори між виробниками та споживачами електроенергії, але не в такому спотвореному вигляді, як це пропонують структури, наближені до Ахметова.

Відродження енергетики стане потужним локомотивом для всієї економіки країни, адже розвиток цієї галузі повинен щонайменше на 5 років випереджати інші галузі. А відтак, з`являться нові робочі місця і тоді питання тарифу не стоятиме так гостро, як сьогодні.

ТВОРЧІСТЬ МАЙДАНУ

**СЕРГІЮ НІГОЯНУ
НА СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ!**

Вірменія болить його душі...
На барикадах він читав Шевченка!
Умились кров'ю, полум'ям вірші...
Почуй його! Вставай Вкраїно-ненько!
Кавказець! Красень! Прометей!
Заговорив: вкраїнський витязь!
Він не бажав ні крові, ні смертей,
Лиш кликав: Переможете! Борітесь!
Поліг юнак, і Прометей з небес
Його підняв над нами смолоскипом,
Щоб в кожнім воїн гідності воскрес!
Ми ж українці! Слава лине світом
Про мирний спротив – гідності Майдан,
Про кволі та гарячі наші дії...
Не даймо, щоби Хам-Пахан
Втопив в крові усі благі надії!
Прости, Вірменіє, і Білорусь, прости...
Ця нагла смерть наругою щемить...
Не маєм права, люди, допустить
Щоб світлу юнь зчорнила владна гидь!
Очнись, Донбас, отямся, Південь, Крим.
Із слуг народу виросли кати.
В обличчя плюньмо виродкам отим,
Щоб від загибелі Вкраїну вберегти!
Ну задавіть раба в своїй душі,
Насиллям вирощений страх...
Хай заніміють Хама кориші
Волають вам убієнні у шурфах.

Зоя ГАЛУЩЕНКО
с.Кожанка, Київська обл.
23.01.2014 р.

УКРАЇНСЬКИЙ МАЙДАН

Здравствуй, мальчик за серым щитом
Выполняющий мерзкий приказ!
Как же ты пожалеешь потом,
Что сегодня стреляешь в нас!

Ты кого защищаешь, сынок?
Тех, кто дал поглодать тебе кость?
Ну зачем? Почему? Как ты мог?
Ты ведь в этой стране не гость!

Кучу денег притащишь домой,
Год не будешь вставать с дивана!
Только помни, на деньгах – кровь!
Кровь Сереженьки Нигояна!

Когда будешь лететь в Шарм-аль-Шейх,
Отдыхать после братоубийства,
За тобой потянется шлейф –
То проклятья за Юру Вербицкого!

Когда будешь сыну и дочке
Покупать игрушки и велик,
Не забудь – это печень и почки,
Что отбили у вас в райотделе!

А когда квартиру получишь,
Голяком в теплой ванне ляг.
Вспомни парня, которого мучил
На морозе толстый хряк!

Мальчик-мальчик… погоны померкнут,
Деньги кончатся… жизнь продлится!
И короткого слова «Беркут»
Ты до гроба будешь стыдится!...

* * *

Восстали гордые славяне
«Державних хлопців» супротив.
Следит за схваткой на Майдане
Весь мир, дыханье затаив.

«Шлях вільний!» свят для украинца
Ему «брат старший» не указ.
Сама история творится
Сегодня на глазах у нас.

«Досягнення ОУН» не меркнут
Назло «бажанням» вов и вить.
Дубинками бессилен «Беркут»
К свободе тягу подавить.
В дыму над Киевом все небо.
Экзамен вновь на смелость сдан.
«Як битися за правду треба» –
Учись холуйский Кацапстан!

«Нема у промоскальців шансів»,
Когда здесь тысячи в строю.
«Потомки доблесних повстанців»
Не осрамили честь свою.

«І ригів падають твердині».
Вверх поднимается рука
Народа: «Слава Украине!»
Героям слава на века!

Автор побажав залишитись анонімом,
оскільки є офіцером Російських Збройних Сил,
а за національністю – українець

ЦЕ – НАША ІСТОРІЯ

ШТРИХИ ДО ІСТОРІЇ ГІМНУ *«ЩЕ НЕ ВМЕРЛА УКРАЇНА»*

До 140-річчя першого виконання

Іван ГОЛОВАЦЬКИЙ, професор

У цій історії символічним є те, що автори представляють території двох віддалених одна від одної частин України. Вірша «Ще не вмерла Україна» написав у 1961 році уродженець хутора, нині селища Чубинське, біля Борисполя поруч з Києвом – Павло Чубинський (1839-1884). Він відомий український етнограф, фольклорист і економіст, вчений європейського рівня. За свою діяльність перебував під постійним наглядом поліції. У 1861 році, тобто після смерті Т.Шевченка та його перепоховання в Каневі (22 травня 1861 року), у серпні П.Чубинський написав вірш «Ще не вмерла Україна»:

Ще не вмерла Україна ні слава, ні воля,
Ще нам, браття молодії, усміхнеться доля.
Ще розвіє чорні хмари, і біля віконця
Ми в своїй вкраїнській хаті діждемося сонця.

Згинуть наші вороженьки, як роса на сонці,
Запануємо ми, браття, у своїй сторонці.

Наливайко, Залізняк і Тарас-Трясило
Із могили нас зовуть на святеє діло.
Спогадаймо ж славну смерть лицарів козацтва
Щоб не стратить марно нам свойого юнацтва.

Гей Богдане-Зиновію, необачний сину,
Нащо віддав на поталу неньку-Україну.
Щоб вернути її честь, станем куренями,
Наречемось України вірними синами...

Наші братчики-слов'яни вже за волю встали,
Не дійде ніхто, щоб ми позаду зоставлись.
Тож вставайте разом всі, братчики-слов'яни.
Ьлді згинуть вороги, і воля настане...

Душу й тіло ми положим за нашу свободу
І докажем, що ми, браття, козацького роду.
Гей о гей же, браття милі, нумо братися за діло.
Гей о гей, пора вставати, пора волю здобувати.

Через короткий час рукопис П.Чубинського потрапив до відомого львівського літератора Ксенофонта Климковича, і він надрукував вірш «Ще не вмерла Україна» одночасно із «Заповітом» та «Мені однаково» – як вірші Т.Шевченка, а тому певний час вважали, що вірш цей написав Т.Шевченко. Та незабаром автор став відомий, і збірка потрапила до священика, композитора уродженця с. Улюч Добромильського повіту на Львівщині Михайла Вербицького (1815–1870), і він написав музику на вірш П.Чубинського «Ще не вмерла Україна». Цей твір Чубинського-Вербицького вперше був виконаний в 1983 році в Перемишлі на святі Івана Купала. «Перемишль, – писав А.Вахнянин, – був неначе розсадником музикального життя русинів, в якому брали жваву участь музикальні родини Леонтовичів, Сінкевичів, Менцінських, Лаврівських, Кордасевичів, Вербицьких та ін.». На початку 1963 року в Перемишлі А.Вахнянин організував студентську громаду, до якої належали вихованці духовної семінарії та учні гімназії. А.Вахнянин був послідовником «перемиської музичної школи» Михайла Вербицького та Івана Лаврівського. Під впливом творчості Т.Шевченка і зв'язків з великою Україною в Перемишлі та інших галицьких містах, в яких були гімназії, засновувались таємні гуртки. Обидві частини поневоленої України інтенсивно, хоч і нелегально, проводили формування національної свідомості. У час розгулу російського деспотизму на підросійській Україні у 1891 році групою українських патріотів було засноване таємне «Братство Тарасівців», які на могилі Т.Шевченка в Каневі прийняли присягу. Серед активних тарасівців був видатний діяч українського національного руху Микола Міхновський (1873–1924), який у 1900 році написав працю «Самостійна Україна».

Після першого виконання гімну «Ще не вмерла Україна» у 1863 році, через півтора роки, в грудні 1864 року, перемиський єпископ Тома Полянський (1796–1869) запропонував режисерові Карелу Канцу включити пісню в оперету «Запорожці». Після успішної прем'єри оперети пісню «Ще не вмерла Україна» заспівали у Львові, Станіславі, Володимирі-Волинському та східних регіонах України.

Перемишль тривалий час був осередком української національної культури. Так, в Українському дівочому інституті 21 березня 1901 року вперше відбувся публічний концерт на честь Т.Шевченка, на якому серед інших пісень була виконана пісня «Ще не вмерла Україна». Доповідь, з якою виступила викладач О.Домбчевська, вона закінчила словами: «Україна ще не вмерла, та не вмре», там же була виконана пісня на слова І.Франка «Не пора, не пора москалеві й ляхові служить».

10 листопада 1901 року студенти Львівського університету співали пісню «Ще не вмерла Україна» на студентському вічі з вимогою відкриття українського університету. У зв'язку з цими подіями сенат університету призупинив навчання і розпочав розслідування в справі недозволеного віча. Двох студентів В.Темницького та І.Косевича було виключено з університету назавжди, а М.Щуровського, В.Пачовського і Є.Бурчинського на два курси.

Студентська молодь самоорганізовувалась, і коли розпочалась Перша світова війна у 1914 році, створила Український легіон – Українські січові стрільці. При виході першої сотні 10 вересня 1914 року до оборони Карпат комендант УСС М.Галущинський прощав їх словами «Ще не вмерла Україна». В Карпатах, на Бескиді за Вербіжем, хор сотні В.Дідушка співав на цісарські уродини, після Служби Божої, пісні: «Ще не вмерла Україна» та «Ой у лузі червона калина».

Пісня «Ще не вмерла Україна» ставала масовою, і навіть у таборі військовополонених українців з російської армії у Фрайштадті (Австрія) 25 березня 1917 року на вічі вони в супроводі оркестру проспівали "Ще не вмерла Україна». Ними були поставлені вимоги повернення прав до Переяславського трактату 1654 року, які порушені московськими царями.

Під бурхливу овацію був проспіваний гімн «Ще не вмерла Україна» 11 січня 1918 року, після прочитання М.Грушевським IV Універсалу (проголошення самостійності України) і оголошення результатів голосування у Будинку Центральної Ради в Києві.

Величним відспівуванням національного гімну «Ще не вмерла Україна» закінчилось 19 жовтня 1918 року засідання Української Національної Ради у Львові у великій залі Народного дому на вулиці Театральній 22, на якому було проголошено Східну Галичину терторією Української держави.

Після поразки визвольних змагань, у міжвоєнний час, на Західних територіях України, на всіх патріотичних зібраннях виконувався український національний гімн. У боротьбі за українську державність у березні 1939 року сейм Карпатської України проголосив своїм державним гімном пісню «Ще не вмерла Україна», державною українську мову і синьо-жовтий прапор з тризубом. Під час Другої світової війни 30 червня 1941 року у Львові після зачитання Я.Стецьком Акту про відновлення Української державності у будинку «Просвіти» на пл. Ринок 10, учасники Народних Зборів виконали гімн «Ще не вмерла Україна».

Пройшло ще багато часу української бездержавності, і тільки 24 серпня 1991 року Верховною Радою України був проголошений Акт незалежності України, всенародно схвалений 1 грудня 1991 року. Одначе офіційним Гімном Української держави Конституцією України 1996 року було визнано тільки музику М. Вербицького без слів, і щойно 4 березня 2003 року Верховною Радою (конституційною більшістю) був затверджений текст Державного гімну (фрагмент вірша П.Чубинського). Треба відмітити, що жоден із парламентських представників фракцій Комуністичної та Соціалістичної партій за прийняття тексту не голосували. Тепер велично звучить повний Гімн України, і можна закінчити словами І.Франка:

Довго нас недоля жерла,
Досі нас наруга жре,
Та ми крикнем: «Ще не вмерла,
Ще не вмерла і не вмре».

ТОЧКА ЗОРУ

ОЛІМПІЙСЬКЕ ГЕТТО ЗАРАДИ СВЯТА ПУТІНА

За кілька днів до відкриття зимових Олімпійських ігор у Сочі стало відомо про рішення, яке є, на мою думку, суттю того, що відбувається не тільки навколо ігор, але і в самій Росії. В'їзд жителів кількох північнокавказьких республік на територію Краснодарського краю був обмежений. І це не просто чутки або негласні розпорядження. Колишній прес-секретар президента Інгушетії Калой Ахільгов звернувся з офіційним запитом до Ради безпеки цієї кавказької республіки. І отримав офіційну ж відповідь: будь-який житель Інгушетії повинен на час проведення ігор звернутися до Радбезу республіки з повідомленням, в якому повинні бути зазначені мета поїздки, терміни і прикладена копія паспорта. Ці дані потім направляються в Краснодарське управління ФСБ.

Не шукайте в російській Конституції норм, згідно з якими можна заборонити жителям одного суб'єкта федерації в'їжджати в іншій. Контроль над в'їздом був і раніше: між Чечнею, Інгушетією і Дагестаном з одного боку і рештою території Російської Федерації з іншого. Існує щось на зразок фактичного кордону, на якому правоохоронці можуть перевірити у тих, що переїжджають, документи і поцікавитися метою їхньої подорожі. Але зараз, на час Олімпіади, сама можливість такої поїздки придбала дозвільний характер: один громадянин Російської Федерації повинен просити в інших громадян дозволу поїхати на територію, де живуть такі ж громадяни, як він. Або – не такі? Інші етнічно?

Знаменитий кінорежисер Михайло Ромм у фільмі «Звичайний фашизм» абсолютно точно відобразив сутність будь-якого тоталітарного режиму: від нього не можна сховатися, навіть якщо ти приймаєш нав'язувані їм правила гри. Якщо ти потрапляєш у когорту неугодних – прощення тобі немає і не буде. Ти можеш бути прихильником диктатури пролетаріату, але походження «з експлуататорських класів» міцно закриває тобі дорогу до освіти і кар'єрного зростання в країні соціалізму. Ти можеш мріяти про велику Німеччину і захоплюватися музикою Вагнера, але якщо ти єврей – тобі місце не поруч із фюрером, а в концтаборі. І якщо ти кримський татарин, то навіть керівництво урядом Кримської АРСР не вбереже тебе від депортації. Шанси рівні нулю.

Так і зараз – ти можеш голосувати за «Єдину Росію» і вірити в генія Путіна, але якщо ти інгуш і живеш в Назрані – будь добрим, поясни, навіщо тобі в такі відповідальні дні їхати в Краснодарський край. Хто тебе там чекає? Чи не терорист ти? І щось мені підказує, що якщо ти живеш в Назрані і не інгуш – то особливих проблем із отриманням дозволу у тебе не буде. Але я навіть не хочу про це думати – тому що я єврей і всього 70 років тому мої родичі носили «жовті зірки» на одязі і теж запитували у влади дозволу на все – поки їх не застрелили або спалили. І мені страшно. І ще страшно тому, що російському суспільству абсолютно все одно. Що більша частина зовні розумних, інтелігентних людей скандує в публікаціях і соціальних мережах «руки геть від Олімпіади» і «не потрібно псувати свято», навіть не уявляючи собі, що справа не в смішних туалетах і неправильно переведених оголошеннях, а саме в цій ганьбі – ганьбі держави та її громадян, яку ніякими міркуваннями безпеки не виправдати. Тому що міркування безпеки вимагають адресної роботи з групами ризику, а не підозр на адресу цілих народів.

Уявімо собі на мить, що під час чемпіонату Європи з футболу був би заборонений в'їзд в Київ чи до Львова, наприклад, жителям Криму. Ну або ці жителі повинні були б звертатися за дозволом до місцевої влади і доводити свою благонадійність. Не уявляєте, якою була б російська реакція? А я уявляю собі дуже добре. Тому що читав не одну, а сотні статей із засудженням заходів ізраїльського уряду, що обмежує у кризові моменти пересування жителів Палестинської автономії по території Ізраїлю. Обурення російських офіційних осіб і коментаторів не було меж – і це при тому, що жителі автономії – не громадяни Ізраїлю. А жителі північнокавказьких республік – громадяни Російської Федерації. Такі ж, як і всі інші – тільки поміщені в гетто заради успіху сочинського свята Володимира Путіна.

Віталій ПОРТНИКОВ,
Радіо Свобода

ЗНАЙ НАШИХ

КОЗАК ГАВРИЛЯК РОЗПОВІВ ПРО СВОЄ ЖИТТЯ

Другого лютого, виступаючи під час Народного віча на сцені Євромайдану, народний депутат Олег Ляшко назвав прізвища міліціонерів, які роздягали на морозі і катували Михайла Гаврилюка. Олег Ляшко зазначив, що активіста катували бійці зі спецпідрозділу «Ягуар». «Роздягали Хортюк Сергій і Костюк Максим, відрізав козацького чуба Вірак Ігор. Команди на катування видавав полковник Плахотнюк Олег Миколайович, командир спецпідрозділу «Ягуар», – заявив Ляшко.

Буковинець Михайло Гаврилюк після знущань та побоїв «беркутівців» повернувся на Майдан.

«Пропустіть мене – хоч руку Михайлові потисну. Я тут вже годину стою», – благає чоловік козака, що охороняє курінь у центрі Майдану. Та козак невблаганний, пояснює, що Михайло вже втомився від надмірної уваги. «Уже який день поспіль роздає інтерв'ю. На Майдан без охорони не пускаємо – всі відразу накидаються на нього, цілують, плескають по плечу. Від нього вже скоро нічого не залишиться», – пояснює козак.

До куреня, де Михайло виконує обов'язки обозного – довжелезна черга: журналісти з усього світу, прості люди, які прийшли з подарунками, з теплими словами, дехто просто мріє доторкнутися до героя… Наприкінці року він вже був героєм «ВЗ» – у публікації про людей, які творять Майдан. Ще тоді, коли був польовим командиром буковинців, чоловік виділявся войовничим запалом, ніколи не сидів на місці – то біля намету порядкував, то на барикадах стояв. Місяць тому вільний за духом Михайло попросився до козаків, – пише ВЗ.

Народився Михайло у селі Ярівка Хотинського району, що на Буковині. У 10 років хлопчина потрапив в інтернат, який став справжньою школою життя. «Ніколи не був зразковим учнем, – усміхається Михайло. – Був розбишакою, королем школи. Але завжди обстоював справедливість, захищав слабших, ні з кого не знущався. Ніколи перший не нападав без причини».

Після 8-го класу хлопець пішов вчитися в училище на фермера. Потім – служба в армії. У 23 роки Михайло одружився. Невдовзі народився син, якому вже 11 років. Та особисте життя не склалося, і вже через два роки пара розлучилася. Кілька років тому Михайло у Росії на заробітках зустрів нове кохання. «З Оксаною живемо у цивільному шлюбі, – веде далі. – Вона погодилася із Кіровограда переїхати у моє рідне село, де стоїть батьківська хата. До кризи я взяв у кредит однокімнатну квартиру у Чернівцях. Виплатив 25 тисяч доларів, але, коли грянули важкі часи, лишився без роботи – нічим стало погашати відсотки. Банк довго судився зі мною, жодні аргументи не діють. Досі квартира під арештом – у будь-який момент можуть забрати».

Аби прогодувати сім'ю, Михайло крутиться як може: на будовах підробляє, удома тримає господарку. «Маємо трьох поросят, пару кроликів, курочки, качок порубали і продали. Поки я тут, за всім доглядає Оксана. Недавно за городом викопав ставок: 30 метрів у довжину, 3 – у ширину і 2 в глибину. Цілий місяць копав. Запустив туди рибок».

Торік наприкінці листопада життя Михайла змінилося кардинально. Після того, як почув, що біля стели у Києві «беркутівці» побили дітей, відразу ж зібрався до столиці. «На «хазяйстві» було 20 гривень. За ці гроші доїхав зі села у Чернівці, де у друзів позичив 200 гривень – на дорогу в обидва боки. Звісно, жінка не хотіла пускати, плакала, просила. В той же час вона знала, що все одно зроблю так, як вирішив».

З тих пір Михайло жодного разу не покинув Майдан – хіба один раз, коли після звірячих побоїв «Беркута» потрапив до лікарні. Та й там відчайдух довго не затримався – відлежався кілька годин – і назад, до своїх. Про ті страшні події згадує спокійно, ні на що не скаржиться.

«Того ранку прокинувся вранці у наметі від того, що лунали постріли, вибухи гранат, – пригадує. – Відразу побіг на Грушевського. Тоді нашим вдалося відігнати звірів назад у їхнє лігво. Повернувся у курінь і продовжив займатися своїми справами обозного. В обід знову почув постріли та вибухи. Уже за мить був на місці. Був у перших рядах. Коли люди почали під натиском відступати, я допомагав пораненим: піднімав, показував дорогу, куди бігти. Останній був оглушений бомбою і на мить втратив свідомість. Я відтягнув його за пальто, підвів на ноги, показав, куди бігти. Не очікував нападу з-за спини – зненацька мене збили з ніг тітушки, а за мить підбігли «беркутівці».

Троє здорованів гамселили мене ногами, кийками, наче оскаженілі. Коли побачили телекамеру, потягли на той бік кордону. По дорозі не припиняли бити. Коли дотягли, продовжували каторгу – били, по голові скакали. Потім роздягли догола, ставили ноги на голову, фотографувалися біля мене, щоб потім хизуватися своїми «подвигами». Комусь не сподобався мій козацький чуб, і тут пролунала пропозиція його відрізати. Тупим ножем за два рази відчикрижили волосся. Після цього голого поволокли до автозака. Кинули у клітку, в якій був ще один чоловік. Він дав мені свої ватяні штани і куфайку. Всього в автозаку, який розрахований на 12 місць, сидíло 25 затриманих. Мене возили по відділках, нарешті у 3-му прийняли, почали допитувати. Та від отриманих травм я зле почувався, постійно відключався. Тоді мені викликали «швидку», яка доправила у 17-ту лікарню. Там чергували афганці з Майдану, які всюди мене супроводжували. У палаті прийняв ванну, полежав кілька годин, відкрив очі, бо від побоїв так запливли, що годі було відкрити, від лікування категорично відмовився. Афганці викликали автомайданівця, який привіз мене на Майдан до козаків. Відразу приступив до своїх обов'язків».

Михайло запевняє, коли був у пазурах «Беркута», всю небезпеку для життя усвідомлював, та страху не відчував. «Який страх? Я сюди прийшов за правду. А за правду б'ють, вбивають, опускають. Не хочу, щоб мої діти були рабами бандитів. Крім того, я дав клятву на службу народові».

Герой впевнений, перемога не за горами. Після Майдану має намір повернутися у рідну Ярівку. «Там справжній рай, – каже. – Лишень треба гарного господаря села, щоб навів лад з дорогою, сміттям. У хаті я все провів: каналізацію, воду, газ. Весь ремонт зробив своїми руками. Посіяв пшеничку. Будемо з Оксанкою далі господарювати».

ГОЛОС НАДІЇ

ДОПОМОЖІТЬ ВРЯТУВАТИ МАМУ!

Минає рік з того часу, як наша сім'я бореться за порятунок життя моєї матері – Марії Королик, в якої рак сигмовидної кишки з метастазами у печінці. Через важку стадію хвороби шансів на порятунок в Україні не було, тому ми змушенні були відправитися на лікування за кордон. На жаль, лікування потребує значних коштів, яких у нашої сім'ї немає. Завдяки розповсюдженню листівок, публікаціям у газетах, соціальному ролику на екранах нашого міста і місцевих каналах, скринькам, зібраним коштам біля церков, соціальних мереж, нам вдалося протриматися рік часу. Здавалося б, що перемога над хворобою вже так близько і потрібно зробити ще декілька кроків, але останнім часом надзвичайно важко знайти кошти на лікування. Розумію, що практично в кожного є своя біда. Розумію, що мій випадок такий самий, як і в інших людей, але я не згоден і не маю права опустити руки і нічого не робити. Перш за все, я неймовірно вдячний кожній людині, котра перейнялася цією хворобою і знайшла змогу нам допомогти фізично, морально чи молитвою. Вдячний за те, що я маю змогу говорити з матір'ю і чути її сміх, голос, короткі історії про те, як пройшов її день. За цей рік я, мабуть, більше спілкувався з батьками, як за декілька попередніх років. Мушу це визнати, тому рекомендую ніколи не опускати такої можливості і приділяти якнайбільше часу рідним, адже все інше майже не має ніякого значення.

На жаль, чи то, на щастя, лікування триває. Попереду нові процедури. Мамі призначили ще 6 хіміотерапій. Так, ми просунулися дуже далеко, але ще не можемо зібрати речі і відправитись додому – курс лікування триває. Тому і прошу у Вас, перш за все, молитви за здоров'я матері та матеріальної допомоги згідно з вашими можливостями. Прошу Вас не викидайте цю листівку, а прийдіть на роботу, додому і розкажіть про нашу ситуацію. Я вірю, що знайдуться ті люди, які зможуть допомогти чи гривнею, чи навіть десятьма, що загалом зможе дати хороший результат.

Цього листа я адресую всім небайдужим людям і маю велику надію, що Ви передасте цю листівку друзям чи рідним, адже ми ніколи не знаємо, хто нас оточує, і цілком можливо, що у когось буде змога нам допомогти.

Наші реквізити для допомоги:
КАРТКА ПРИВАТ
5168 7420 6250 0206
Королик Михайло Олексійович.

Прошу всіх небайдужих до людського горя допомогти, тому що ми самі вже не в змозі врятувати життя матері!

Дякую за розуміння, міцного здоров'я Вам та Вашим рідним!

З повагою,
Син Марії Королик – Михайло
Мої контактні телефони:
(096)915-95-67, (066)781-63-78

Таку листівку я планую роздавати на вулицях нашого міста. Мама пройшла уже 19 хімій, і зараз їй призначили ще 6 (кожні дві неділь по хімії). Одна хімія коштує – 4 тисячі доларів, на жаль, таких коштів у нас немає). Після хімії буде обстеження і тоді буде ясно, що далі. Це може бути і хімія, і операція.

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Повістка дня…	Порядок денний…
Піймали з полічним…	Піймали на місці злочину…
По слухах…	За чутками (по чутках)…
Наводити справки…	Наводити довідки (довідуватися)...
Міцні тормоза…	Міцні гальма…
Треба приймати вірні рішення…	Треба ухвалювати слушні рішення…
Приходно-розхідний ордер…	Прибутково-видатковий ордер…
Різні випадки…	Поодинокі випадки…
Сінокісні угіддя…	Сіножаті…
Слойоний торт…	Листковий торт…
Відсторонитися від справ…	Відійти від справ…
Щоб не зглазити…	Щоб не зурочити…
Скромничати…	Удавати скромного…
Не спричиняйте їм душевних ран…	Не завдавайте їм душевних ран…
Дальнобойна зброя…	Далекобійна зброя…
Загубити з виду…	Упустити (згубити) з очей…
Упали замертво…	Упали як мертві…
Нічого гріха таїти…	Ніде правди діти…
Постанова була раптом відмінена…	Постанову несподівано скасували…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **"Особливості правопису, відмінювання та походження імен", "Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання", "Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів", "Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв"** можна замовити тел. (044)353-19-77, моб. (095)718-98-00, (068)789-59-12, e-mail: **voloschak@yandex.ru**

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна